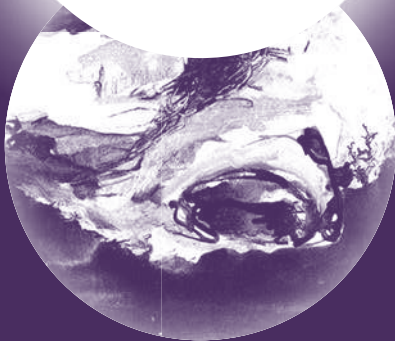

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

• Ilustrovala Bio Masha

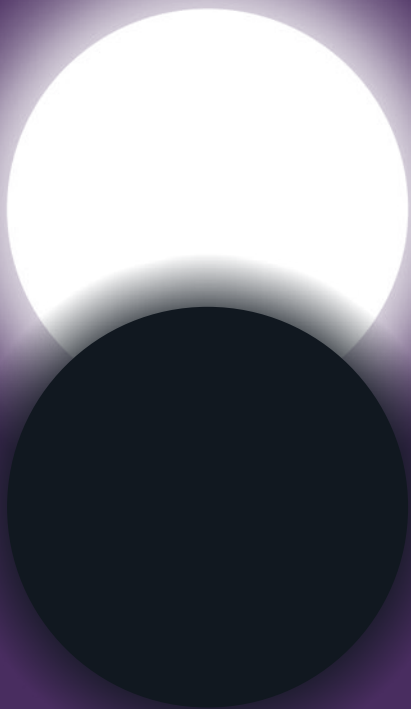
Větrné mlýny

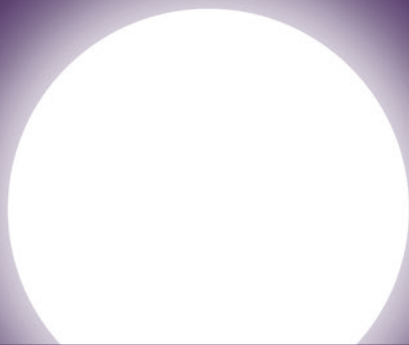

Tereza Semotamová
Jakub Vitek

Větrné mlýny

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Vychází s podporou
Ministerstva kultury České republiky

© Tereza Semotamová, Jakub Vítěk, 2015

Illustrations © Bio Masha, 2015

© Větrné mlýny, 2015

ISBN 978-80-7443-173-9 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7443-182-1 (eBook)

Ilustrovala Bio Masha

(Znásilnění je fajn. Něha se přece nemusí vyjadřovat jen něhou.

Ženský jsou různý. Svině. A chlapi jsou taky různí. Dudlíci.

Bláboliví průvodčí, co neví, z jaké koleje odjíždí přípojový vlak.

Nepříjemné!

Kapitola I.

Ráno jsem pozdě vstala a nestihla se namalovat. Dělam v květinářství. Počkala jsem, až nám dovezou zboží z potápějíciho se Holandska, uvázala věnec na hrob na objednávku, vyzvednou si ho odpoledne cestou na pohřeb — píšu to Markétě do poznámek, aby věděla, kterej to je. Pak věším na dveře PŘIJDU HNED a vyběhnu jen přes ulici do déemka, kde se konečně navoním, namaluju, of course, těmi nejdražšími kosmetickými přípravky. U toho kecám se zbouchlou prodavačkou, co zrovna vybaluje různý jedy. S láskou pomlouváme naši kámošku Kikinu Vyvijalovou. Emiňa je faň. Je zbouchnutá, ve volném čase peče štrúdlý a oprašuje sbírku porcelánových slonů¹, jejichž choboty jsou vždy správně nasměrovány. Je mojí nejbližší přítelkyní.

.....

① Ručně malovaná dekorativní porcelánová figurka.

Rozměr: výška 18 cm, šířka od chobotu po zadek 9 cm.

Figurka je dutá.

„Do prčic, teče mi voko.“

„Ještě nemám vyvařený dudlíky.“

Toto budiž naším modelovým dialogem. Kdeže loňský sněhy jsou:

„Už zase leje. Posraný deštníky.“

„Stane se ti někdy, že se neuděláš?“

Cestou ven jsem se na malou chvíli zastavila, sledovala ji, jak se na stupínku natahuje a rovná (příhodně) pleny do vrchních polic regálu, pohledem jsem obkroužila její naditý břich a hlavou mi bleskl úžas nad všemi těmi zázraky, které se jí odehrávají v děloze. Ten pocit měl hořké podtóny. Naštěstí jsem zůstala stát v automatických dveřích, které mě přiskříply a veškerých dalších zlověstných podtónů ušetřily. Zvláštní, tyhle dveře na fotobuňku. Reagují na lidi, makají jak blázen sem a tam. Ale stačí, aby se člověk projevil trochu lidsky, zastavil se a na chvíli z toho koloběhu vypadl, a najednou pro tu fotobuňku neexistuje. Dá se to samozřejmě jako smutné pravidlo vztáhnout i na kamarády a bližní, ale teď zrovna začíná můj akční den, takže do pseudofilozofie zabředávat nebudeme, vážení (kánálama tažení).

Báby čekaly trpělivě. Když vedete květinářství, jste seniorům blíže než kdokoliv jiný — přepínáte na jejich provozní režim, tj. v podstatě nespíte a od pěti ráno už zvesela (s náladou z nejhlubších pekel) běháte po městě

nohama čtrnáctky, přestože vám táhne na -cítku. Ale tihle roboti, ti somnambulové v oděru konvalinkové kolínské jsou k vám shovívaví — potřebují vás. Valí se jako michelinové, už jejich ovázaná kolena vzbuzují respekt. Před cedulí PŘIJDU HNED se jich sešikoval zástup a trpělivě se usmívaly (úsměvem tak bezelstným, až budil v člověku nejtemnější hrůzu), zatímco já jsem odemýkala svůj krám. Babičky chodí vždycky první: potřebují svíčky na hroby a stalo se milou tradicí, že v květinářství je nabídka svícňů a svíček větší než sortiment květin. Zvlášť u nás na Blbákově. A zvlášť pro mě, protože od jistého krátkého období v pubertálních časech, kdy jsem v internetovém kurzu aspirovala na wiccanskou velekněžku a nechala si za peníze rodičů posílat domů magické svíce a talismany, chovám k parfémovanému vosku bizarní náklonnost.

Některý bábrle jsou milý, některý zase moc ne. Třeba Svobodka už zase remcá: „Tak prej přijdu hned, přijdu hned. Co to je to hned? Miládko, čekám tu už dobrou čtvrt hodinu.“ Účtuju jí jednou červenou svíčku: „No jo, teta, však se svět nezboří. Kampak spěcháte, vy byznysmenko?“

Teta se tváří dost busy: „No přijedou dnes mladí, tak budu píct táč se špendlíkama, co jich mám plnej mražák, a musím ještě rychle za nebožtíkem. Dnes je to čtyři roky, co umřel. A věříš, že každěj den se ráno probudím a hledám ho po celým bytě? Říkám si, tak je na záchodě.“

EROTICITY

Babičky chodí vždycky první...

Nemůžu tam. No tak furt čekám, že vyleze, a málem se počůráám, že jo.“

Věřím teta. Věřím. Já taky svoje štěstí hledám po celém světě. Bábrle vymajznou z kšeftu a hromadně míří na krchov, kde plením a okopáváním dokazují (komu?), že na své staroušky nezapomněly. Pak mladejm upečou kus plecka v akci, hodně počesnekovaného, a možná i zavinou pár závinů.

Dívám se na mobil. Nic. Nic. Nikdy nic. Teď nastává prázdný místo. Kdo by si šel před polednem koupit kytku. A vůbec. Kdo by kytky kupoval? Dyť je to k ničemu. Hned to vadne a hotovo. Jakýpak copak. Svoji filozofii květin si nechávám pro sebe. Jednou ji vybalím a všichni budou pať.

Tak šukám po krámě, tu něco zametu a přikrášíím, tu něco přištípnu a zaliju. Tohle šontání mě baví, protože je dobrovolné a vede ke zvelebení. A já ráda zvelebuj! Když se zrovna plazím pod čochránem, zapípá mobil. Napřímím se jako gazela, až jde celá kytka málem do kytek, a letím k mobilu. Dostala jsem zprávu, hurá. A co v ní je? „*Mlha na ni nemá síl. Pamatuje si, kdo v boji zvítězil.*“ Neznámé číslo.

Ta zpráva mě trochu duševně rozparádila; abych se udržela v mezích zákonné možnosti, tak se naloguju jako administrátor diskusního fóra bledule.cz a odpovídám na dotazy neschopných kutilů, kutilek a nímrodek: jak co kdy zalívat a co jak kam natočit a kdy už

něco vyhodit nebo kdy to ještě přinést ke květinovému doktorovi (ke mně domů). Ano, možná to ještě někoho bude šokovat, ale i já, jakožto všichni ostatní pracující i nezaměstnaní, trávím nejaktivnější část svého dne na internetu tzv. trashsurfingem (což je můj soukromý terminus technicus), tedy projížděním a konzumováním informací, které nemají pranic společného s vlastní povahou mého života ani práce a všechny téměř okamžitě letí do odpadkového koše podvědomí, kde tlejí a brzy se rozpouštějí. Samozřejmě, v případě, kdy cizím lidem vysvětluju, že *dávivec odulý*, tzv. *sloní noha*², velmi špatně snáší častější zalévání a vyroste do hezcího tvaru, když se přidají do hlíny ke kořenům zinkové

.....

© Moje dávná známá Kikina Vyvijalová takto

ze zřejmých důvodů přezdívá svému chlapovi. Bylo by to mile perverzní, cosi, s čím přišla Samantha ze *Sexu ve městě*, kdyby ovšem dotýčný neměl pár kroků do hrobu. Velkej pták je společensky přijatelná záležitost, pouze pokud visí z těla starého max. čtyřicet let. Lépe třicet pět. O jejím whereabouts mě informovala Emina. (Je s podivem, jak těhule kompenzují motorické omezení a pomalé životní tempo rozletem nad zemí společenských pikanterií. Emině, vod tý doby, co má v děloze toho živočicha, se hystericky zvýšila nejen hladina estrogenu, ale především elektromagnetické spektrum naladěné na frekvenci drbů.)

Já: Hele, a co ta poblblá Kikina vlastně? (*Doufám, že u ní bída a zmar. Známi, co se mají líp než já, mě nezajímají, jsem přece Čech.*)

Emina: No co.

Já: No co! Co vlastně dělá?

Emina: U svýho starýho (doslova, je mu padesát) ve firmě zvedá telefony.

Já: Pade! Ty vole! Umíš si to vysvětlit?

Emina: Ne. Žádám ji o vysvětlení už dva roky. Halt spolu zestárnou.

Já: Akorát on o třicet let dřív.

Emina: No, myslím, že na dlouho to nebude. Pleny ona mu měnit nehodlá.

Já: (*Diagnóza*) Některý baby jsou prostě přitahovaný ke starcům jak můra k plameni svíce.

Emina: Ano, viz Freud.

Já: Závídí jim penisy.

Emina: Jo, penisy. Nebo spíš chtěj ty jejich kreditky.

Já: To spíš. (*A další hodinu přemýšlím, jestli starý penis vykazuje v chuti či textuře kvalitativní odchylky od penisu mladého.*)

.....
kroužky, můžu svoje svědomí uklidnit, že se přeci jenom realizuji v rámci své branže.

A pak mě tolik nebolí, když se za to na konci dne vyplatím z pokladny, kam tečou především procenta z už tak mizivě nízkých důchodů. Je to jedna ze dvou

pokladen, kterým otevírám tlamy a hledám v nich příspěvek na život. Musí být dvě, protože i životy mám dva. Protože sním (jídla i sny) za dva, protože oblíkám dva a každý den cestou z jedné ze svých dvou prací v hlavě tlumím dvojí depresi. Protože mi zvoní dva budíky: jeden v pět ráno a druhý, který mě budí do druhého života, ve dvě odpoledne. A ten právě začal řvát.

Tato realita je matřjoška. Je tady město, v něm čtvrt mimo hlavní proud MHD, v ní pavlačový dům s šedivým dvorem a na něm nepojízdný rezivý karavan a v něm já a ve mně...? Zvenku je slyšet hučení větru a z pavlače řinčení uvolněné prádelní šňůry s kolíčky. Tenhle můj druhý svět je mnohem klidnější. Rytmus těch, co do něj vstupují, je pozvolnější. Často si rádi počkají. Krčí se vedle mě v přítmí karavanu, udělám jim čaj. Baví je sledovat ten proces. A když už mu porozumí, pořád jsou tu články starých novin, jimiž je vnitřek přívěsu vylepený a které lákají k dešifrování. Ovšem v té tmě při sodíkové lampě se to málokomu podaří.

Konstrukce deštníků je jako pavoučí ruka. Otevírá se a zavírá, někdy má uvolněné klouby nebo přeražené kosti. Jindy je blána mezi prsty vydřená a natržená. Lidi lezou do mé opravny deštníků jak do svatyně lovců bizonů, o níž už nelze říct, jestli sloužila k iniciačním obřadům, jako úkryt, jako hrob nebo jako finská sauna (v době, kdy ještě Finsko nemělo svůj tvar, polohu

a název). Vzrušeně očima mapují všechny ty neznámé modly uvnitř a mají pocit spojení s čímsi prehistoricky transcendentálním a na konci téhle své duševní pouti vychází očištění a s nadějí, že při příštím hydrometeorologickém reji zůstanou v suchu.

Většina z vás si koupí nový deštník, když se s tím starým něco stane. Proto moji zákazníci nejsou jako většina z vás. Vyžaduje to specifickou dávku autismu, vzít křivý pařát nemocného deštníku a odnést jej k léčiteli do vigvamu uprostřed tichého pavlačového dvora. Jsou to obsesivně kompulzivní introverti, co klidně mohli být členy Menzy, ale to a jiné osobnostní kvality je postavilo mimo svět běžných smrtelníků, a tak jsou nejčastěji sami, znepokojeni vědomím nekonečnosti vesmíru a s pocitem, že lidský úděl je tak relativní, až je k nežítí.

Problematická Vanda Petrementová zabouchala na dveře mé opravny třináctého ledna. Jistěže třináctého, protože osud má smysl pro sarkasmus nadmíru vytríbený. Říkám si, Vando, nemůžeš dát, do prkvančíc, jeden den člověku pokoj? Jsem altruista jako bič, ale totok?

„Seš tady, Vendo?“

„No su tady, ouřaduju, copák?“

„Ale mám zas ty dráty na deštníku nějaký pomotaný, že bys mi je učesal? No přece nebudu kupovat novejš.“ Tenhle deštník jsem opravoval už nejmíň desetkrát. Vanda je štamgast.

„Dej to sem.“

Je to velké dilema nás obojživelníků. Jestli česat dráty Vandám, nebo Vendům. No, teď jsem Venda, tak se orientuju na Vandy, ale šlo by to i jinak. No, i lišku v lese bych do těch svejch hokusů pokusů mohl zatáhnout, ale oukej, Vanda je v kšeftě, jsem u lizu:

„Jak je, Vandice?“

„Ále, ňák mě to sejří, šecker.“ Vanda špulí pusu a tváří se jako Obama, když vyhlašuje válku.

„A co jako?“

„Ále, šecker. Třetí světová už ne. Si přectav, ty střešní vokna, to je ti vopruz. Votevřu vokno, a v bytě mám tři kila sněhu.“ Obama mobilizuje!

„Jenom tři kila? To není moc. Ale ani málo! Zkus to prodávat na internetu. Myslím, že lidi z Afriky by o to mohli mít zájem.“

„Jo? Ale já mám jenom ty tři kila.“ Obama řeší krizovou situaci.

„Ale víc voken máš, ne?“

„To jo, ale ty nevtvírám.“ Obama vyjednává o příměří.

„Tak je votevři, a máš ropný pole, Vandí.“

„No neblbni. Já to teda zkusim. Ty, ale jak bych jim to posílala?“ Obama podepisuje mírovou smlouvu.

„No něco by tě to stálo. Zkus si zjistit něco o nějakých velkejch termosáčcích.“

„To je nápad. Já už dlouho šetřim na dovolenou...“
Obama a hejno smajlíků.

„Vidíš, Vandi. Tady to máš učesaný a nemrskej s tím deštníkem, tím ho strašně ničíš.“

„No jo, hele, a nešel bys na koktajl? Jako na drink, jesli víš, co to je.“ Obama chce té své opici nasadit pa-rohy.

„No vím, ale asi ne.“

„A proč jako ne?“ Vanda si na prst točí chemlonovou loknu a jeden koutek rtů nabírá extrémní úhel. „Čeká na mě brácha, musím cupitat, on ti na mě visí! No, aspoň někdo. Čauky!“

Vanda odcupitala a já mám prázdný místo. Tak šontám po karavanu, chvíli čtu noviny na zdi, ale to už jsem čet mockakrát, tak si dělám pořádek v zakázkách. Dnes by měla přijít pani Štávičková. Mám radost.³ Vykouknu, protože slyším lomoz. Vidím jakýhosi floutka, jak si to k mému přívozku žene. Tam, kde byl o pár hodin dřív dívčí klín, se to zachvělo. Ne, sakra, ne-soustředím se, ztrácím se v tom, začíná mi hrabat. Je po druhé hodině, takže mě chlapi zajímat nesmí. Ale tenhle řízek by stál za ochutnání, a to i bez oblohy. Přichází pravidelně každý úterý lomcovat s mým světem, doslova. Máme zvláštní vztah. Představuju si, že

.....

③ Zbytečnou radost. Velkou prázdnou emoci. Štávičková se na mě vykašlala (ještě nevím, že zemřela ve spánku a její tělo objeví až za deset dní policajti přivolání vytím jejich dvou jezevčíků), tak ať si mokne, svině.

si představuje, že můj přívěs je úl lesních včel a on že je medvěd, co z něj chce vytřást plástev medu. Vždycky se přiřítí rudej a zpocenej, k smrti vzteklej, opře se o stěnu mýho přívěsu a třese s ním mocně a divoce, až se mi uvnitř lebky rozvibruje mozek. Líbí se mi to. Chvilku mám pocit, že jsem na norský rybářský lodi lapený v bouři, otloukám se mezi stěnami a směju se. To ho dráždí a rozpaluje. Příště už ho pozvu dál, příště jo. Řízek dolomcuje a běží zas pryč, dívám se za ním jak kočka za ptákem, co jí uletěl zpod drápů. Proč ho nemůžu potkat dopoledne?

Tohle potlačování je životu nebezpečné. Spousta lidí prý zemře při tlačení na porcelánovym trůnu, cévka v mozku nevydrží ten tlak; jedna pani jednou prý kakala a kakala, až vykakala celou kostru — tím jsme se zas strašili ve školce. Tlačím, co to jde. Ten plamen, co ve mně řízek rozdmýchal, nejlíp udusí esemeska Vandě Petrementové. Zítřejší ji pozvu na lososa v pomerančové šťávě (má v ní bejt naloženej šest hodin před smažením) a namísto romantiky ji znásilním. (Důvody k tomuto jednání nechť zůstanou prozatím předmětem tajemství.)

Sodíková lampa praská, a jak světla venku ubývá, drápy deštníkových konstrukcí prodlužují svoje stíny, jako kdyby se mě chtěly dotknout. Den pomalu končí. Je to první den, se kterým jsem vás seznámil/a, a zase se jednou nemnoho událo. A přitom člověk žije dva životy, zatraceně.

Emina už dávno spočítala kasu v déemku a teď leží na gauči u *Ordinace v růžové zahradě*, proti světlu televizoru se klene její pupek plnej života, a kdyby s ní vydržel její chlap, teď by jí ho hladil rukama, co celý odpoledne po práci soustružily ve sklepe kolébku pro syna. Naše kámoška Kikina Vyvijalová v tuto chvíli jede výtahem a v zrcadle na vnitřní straně dveří si masíruje pytle pod očima a říká si, jestli někdy zmizí. A kdyby ne, tak co. *Sloní noha* zaplatí za chirurgický zákrok a ona pak bude týden nosit veliké brýle Audrey Hepburn a bude v nich tajemná jak kráva. Robotické seniorky z květinářství lezou z hřbitovů domů zahušťovat polévky, a když se ten polévkový zázrak znovu povede, cítí nad kotlíkem hřejivé lahody znovu tu obyčejnou dětskou radost. Řízek taky doběhl domů, zbaven všeho vzteku, očištěn jak po návštěvě finské sauny, sedne si k počítači a začne si pěkně pomalu třít přirození (tohle pozvolné tempo v něm bude celý týden střídat agresi, která mocným proudem vyhřeze zase příští úterý), zatímco se jeho temnou garsoniérou rozezní vzdychání hereček z ovarového filmu *Afrokurvy*.

Je to zvláštní, protože ve stejný moment věnuji i já pozornost svému penisu při močení na záchodě, doma, kde prkýnko lítá nahoru a dolů podle denní doby. Fascinuje mě ta na evropské poměry slušně narostlá houbovitá věc, co je pro mou odpolední/večerní osobnost tak důležitá a která bude té ranní k smíchu jak chciplé

holé kuře. Věc, která nejspíš za dvacet čtyři hodin násilně zpenetruje lůno Vandy Petrementové a tím navždy změní běh věcí budoucích.

Kapitola II.

*Capreoltropie*⁴ značí schopnost (a současně nutkavou potřebu) jedince provádět (často spontánní) kompletní vnitřní i vnějšíkovou remodelaci svého pohlavního ústrojí za současného zachování vnitřní osobnostní integrity. Podmínky a pravidla přeměny jsou proměnlivé a ne zcela jasné. V celé zaznamenané historii lidstva je známo pouze několik málo případů této genetické deviace.

Poslední řádky byly poněkud příliš roubené libidózními listnáči, rádo bych osvětlilo proč, ale tak nějak nemohu. Nevím totiž, čím jsem. Na tyto psychohlubinné dotazy mi Bůh ve své všemohoucnosti stejně neposkytne časový prostor, neb mi zvoní prkénko, volá matka.

„Hoj máti.“

.....

④ Z latinského *capreolus* — srnec (protože ač k nerozeznání od člověka, genetický kód capreolfágů je ve svém základu nejvíce připodobnitelný ke genotypu středoevropské srny lesní).

„Ahoj dítě. Jak je? Kdy už mi teda napíšeš, co chceš k těm Vánocům?“

„Jo, napíšu ti, mami. Ještě nevím. Jak je takový teplo, tak vůbec nedokážu myslet směrem k těm Vánocům.“

„No, tak ale potřebuju to vědět. Nebo dostaneš papuče, a bude.“

„A víš, že papuče by se mi hodily? Kup mi je. Nějaký pruhovaný. Co taťka? Jak se má?“

„Ale je ti nevrlej. Většinu dne spí u televize a v noci pak poslouchá rádio, má teda sluchátka, ale já to slyším, ruší mi to spaní, je s ním kříž. Tak někdy přijed', ať máme nějaký vzrůšo.“

„No, se mnou je to ohromný vzrůšo...“

„No, lepší než nic.“

„Dík, mami. Někdo zvoní, musím jít, čau.“

„A dostalas esemesku...?“

No jako... nikdo nezvonil, samozřejmě, ale nějak mě ten hovor už zmáhal. Padla na mě chandra z té anabáze v rodném potoku. Já se chci uvolnit po celodenní šichtě... Trochu aspoň. Pak mi došla esemeska od Peťuše: *Nechceš poklábosit na kávušce? Anebo vínko? Splávek by mi bodnul, bo šéfik zas prudil. A vzápětí od Standy: Nedáme pár pivek? Ne, nedáme. Nemám na vás náladu. Chtělo jsem zůstat doma a prožít večer bez keců, ale prožít. No, nezlobte se na mě, ale když něco chci, tak to chci rychle.*

Dalo jsem do vyhledávače co jinýho než „erotické povídky“, ale nebylo to příliš funkční, první texty mě nu-